G. Turkevych,
334 Fitch St.,
Syracuse, N. Y.

НАЦІОНАЛІСТ

Орган українського організованого націоналізму в Америці.

РІК I. Ч. 4. Филаделфія, Па. 5 серпня 1935. THE NATIONALIST 3720 N. 9-th Street, Philadelphia, Pa.

КОНҐРЕС УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ АМЕРИКИ

ТА ДЕРЖАВНИЦЬКА МАНІФЕСТАЦІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ЕМІҐРАЦІЇ.

1-ий КОНҐРЕС Українських Націоналістів Америки відбудеться в днях 30-го й 31-го серпня та 1-го й 2-го вересня 1935 року в Ню-Йорку в Українськім Народнім Домі ч. 217-219 Іст 6-та вулиця. Участь у цім Конґресі беруть усі націоналістичні орґанізації Америки, Канади, Арґентини й Бразилії. Рівно ж приїзджають з Рідних Земель Представник Проводу О.У.Н. та Представник Ґен. Штабу Української Армії.

Рівночасно 1-го вересня ц. р. відбудеться в Карнеґі Гол у Ню-Йорку величава Державницька Маніфестація Української Еміґрації, яку влаштовують спільно з націоналістичними орґанізаціями цілої Америки всі національні товариства та орґанізації української позаокеанської еміґрації, щоб заманіфестувати наше безкомпромісове становище до всіх наїздників наших земель та до їхніх підніжків — нашої опортуністичної, партійної угодовщини. Вона має ясно й недвозначно ствердити, що в серцях і душах українських еміґрантів знаходять зрозуміння та моральну й матеріяльну допомогу тільки такі течії, яких гаслом є дальша, безупинна, безкомпромісова боротьба зо всіми ворогами українського народу.

Тому взиваємо всі національні товариства, запомогові орґанізації, церковні громади, брацтва, сестрицтва, політичні клюби, бізнесові орґанізації, жіночі товариства й товариства молоді цілої Америки й Канади, щоб вже тепер листовно зголосили представників на Маніфестацію та Конґрес. Кличемо все національно-свідоме громадянство, всіх священиків, професіоналістів, студентів цілої Америки взяти участь у цім Конґресі та в Маніфестації.

Просимо всіх українських священників, щоб вони на 1-го вересня ц. р. відправили панахиду за тих, що зложили своє життя на жертвеннику Батьківщини, та при цій нагоді перевести збіоки на допомогу визвольній боротьбі.

Просимо всіх тих, що не зможуть взяти участи в Конґресі й Маніфестації, щоб вони з цеї нагоди зложили жертву на визвольну боротьбу.

Хай цей день стане великим святом для цілої позаокеанської еміґрації! Жертви просимо слати на адресу:

EXECUTIVE COMMITTEE OF O.D.W.U.
P. O. Box 13, Sta. D., New York City

Також всі представники хай голосяться на повищу адресу.

Свято віримо, що все свідоме українське громадянство приспособиться до нашого поклику та сповнить свій обовязок для добра Батьківщини.

З Націоналістичним Привітом:
СЛАВА УКРАЇНІ!
Центральна Управа ОДВУ.

НА УКРАЇНСЬКИХ ЗЕМЛЯХ.

ЗАКАРПАТСЬКА УКРАЇНА.

Чеська влада перевела вибори на Закарпатті. Ввесь український опортуністичний табор пішов до виборів, як звичайно, у хвості чеських партій і провалився, вибравши ледви одного посла — соціяліста Ю. Ревая. Чужі партії (чехи, мадяри, москвофіли) набули одинадцять мандатів, комуністи — два. Українські націоналісти ("Пробоєм"), що стоять на становищі розбудови самостійного українського політичного життя, поборюючи угодовецтво та опортунізм усіх партій на Закарпатті, нераз вказували на злочинну та шкідливу політику партійників, та зі сторони опортуністів ("Українське Слово" — Ужгород. "Вперед" — Ужгород ї ін.) стрічали все заїлу, злісну впертість та глум. Життя наглядно показало, до чого доводить опортунізм та угодовецтво українського бездушного та охлялого партійництва на Закарпатті... Крім чехів, мадярів та москвофілів — серед маси ґрасують комуністичні аґітатори, спекулюючи на нужді населення, вказуючи на угодову політику партійних репрезентантів та підшиваючись під націоналістичні кличі — ловлять душі здезорієнтовані соціялізмом ("одиноким українським" як пише "Українське Слово", Ужгород).

Одинока націоналістична розвязка дійсности на Закарпатті принесе перемогу Українській Ідеї. Не угодовецтво й не служба чужим партіям, не посли й чеський сойм, але розбудова власних сил та націоналістичні методи боротьби двигнуть українську масу на Закарпатті та поставлять її на службу Українській Ідеї. Перед націоналізмом на Закарпатті на найближчий час два черговi завдання: посилення якостево й кількостево націоналістичних кадрів для охоплення під свої впливи маси та розправа з комуною. (Ужгород.)

БУКОВИНА.

В останньому часі дається завважити на Буковині намагання поляків упхати свої руки в українське життя. Вони фінансують Костя Каракалію (хлібороба-цараніста), щось як Фенцика на Закарпатті, а цей видає "Хліборобську Правду", де в першу чергу нападає на українських націоналістів у Буковині й Галичині. Перед тижнем приїхав до Черновець редактор "Польсько-Українського Бюлетену" В. Бончковський та відвідував усі українські редакції, виявляючи велике зацікавлення українським життям. У загалі увихаються ріжного роду польські аґенти.

Поляки мали поставити до румунів домагання закрити "Самостійну Думку" й "Самостійність" за протипольські статті. Румунська цензура сконфіскувала вінету "Самостійности", часописів одначе не закрила.

Перед кількома місяцями приїхав (утік) із Радянщини якийсь чоловік, який подає себе за бувшого шефа приватної канцелярії от. Петлюри, має називатися Василь Бутенко, псевдо Хмурий, покликується на б. СС.

УКРАЇНСЬКА ПІСНЯ, БАНДИТ КОШИЦЬ І СЛАВНИЙ КОРНІЙЧУК.

Вісті з 18 червня розписались про великий розвій українського співочого мистецтва в УССР. Це дає нагоду Вістям написати таке: "А хіба такі бандити, як Кошиць та інші українські націоналісти — прислужники німецьких і польських імперіялістів — не використовували і не намагаються використовувати народню пісню українську в цілях закабалення, уярмлення українського народу?" А далі йде пеан в честь українського радянського письменника" Корнійчука, якого драму виставили саме в Москві: "Дореволюційна Україна не знала прикладу, щоб твір українського письменника був визнаний на найкращих сценах. А тепер "Платон Кречет" молодого талановитого українського радянського драматурга Олексанра Корнійчука має величезний успіх в столиці СРСР — Москві, на сцені найкращого у світі (???) театру — МХА ім. Горького"...

Осе зразок ментальности редактора большевицької ґазети...

НАЙНОВІШІ ПОДІЇ В УКРАЇНІ.

Волинь і Полісся в огні і крові. В хвилині, коли Польща вірить, що в закордонній політиці для неї вибила година добиватись великодержавного становища, ми мусимо сказати голосно цілому світові: **В Польщі 7 міліонів українців не перестає ні на хвилину боротись за державність, в Польщі ллється кров, в Польщі розстріли і катування, в Польщі середновіччя! Польща хора невилічимою недугою, доки третина її населення не польська, доки не сповнені національні ідеали 10 міліонів поневолених Польщею національностей! Українці не зложать оружжя проти Польщі, доки обох націй не відділять кордони! Боротьба українців однаково непримирима проти всіх займанців — українська самостійна соборна держава чинник рівноваги сил, стійкий фактор мира майбутньої Европи!**

ПАЦИФІКАЦІЯ ВОЛИНЯ І ПОЛІССЯ.

(НПС) Львів. — На Поліссі і Волині — в повітах ковельському луцькому, рівенському і дубенському — переводить польська влада криваву пацифікацію українського населення. Пацифіковані села ставлять спротив польським поліційним бандам і приходить до масових збройних сутичок населення з поліцією, при яких багато вбитих і ранених по обох сторонах.

За пацифікацію вхопились поляки у відповідь на могутній революційний спротив української Волині й Полісся проти польських окупаційних практик. Масове стріляння польських поліцаїв і аґентів, спротив польським екзекуторам, виступи проти польських військових кольоністів — так перелякали польського займанця, що він ухопився драгонських метод пацифікації. Пацифікація ще більш жорстока, ніж в 1930 році в Галичині, натрапляє на активну оборону села. Найкривавіші зудари мали місце в околиці Олики.

В звязку з подіями на Волині, мають уступити воєвода Юзефскі і відомий посол Певний, яких "реґіональна політика" вповні збанкрутувала. Преса в Польщі має наказ заховувати повну мовчанку про події на північно-західних українських землях.

ДОЛЯ УКРАЇНСЬКИХ УЧЕНИХ В СОВІТАХ.

В Києві скінчила самогубством наукова працівничка інституту ботаніки УАН Зоя Константинівна Гіжицька. Самі большевики змушені признати, (Вісті з 4. 7.) що Гіжицька була доведена до самогубства бюрократично-бездушним ставленням з боку ряду працівників інституту ботаніки і головне, з боку Коломойцева і Гурмазо (москалі).

УКРАЇНА — ЧИННИК У МІЖНАРОДНІЙ ПОЛІТИЦІ.

Останніми днями появилася в Італії книжка п. н. "Італія і міжнародні питання". Автор цього справді цікавого твору п. Лятінус. В Італії це перший повоєнний політичний твір, у якому питання України, потрактовано в ширині політичних питань Европи. В цій книжці автор обговорює теж теперішній український рух поза кордонами України, а саме: осередки Берлін, Варшава, Прага. Назагал, п. Лятінус, як італієць, досить добре обзнайомлений з українським питанням. Доказує автор, що для спокою в Европі, треба було Европі боронити самостійність України ще в 1917-1920 р.

("Італьоукраїнцентр прес".)

УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДЕ!

В час коли на Твоїх прадідних землях гуляє насильство ворогів, коли Твоїх батьків, матерей і сестер і братів лукаві вороги хочуть зробити погноєм для себе; коли кожний найменший вияв визвольно-еволюційних змагань стараются вороги знищити безоглядно; коли творится проти Тебе один фронт жидівсько-московських большевиків, поляків, румунів і чехів і коли під загрозою того заломлюються і ті, що Ти їх Український Народе звик уважати провідниками й вони сегодня переговорюють з ворогами — в той час Ти мусиш показати, що немає сили такої в світі, щоб спинили Український нарід від походу до вільного життя.

Ти, Український Народе, маєш запротестувати голосно, однодушно, сильно, але не словом а збірним величним жертвенним ділом. А діло це зробиш, коли підтримаєш тих, що серед дуже важких умовин працюють для визволення, а навіть не жалують свойого життя. Коли Ти дорожиш славою предків отих, що ходили походом до Синопу, Трапезунту і Царгороду, отих, що в обороні правди гинули на палях; коли Тобі дорога память отих збройних змагань, в котрих Твої сини — цвіт народу, поклали свої буйні голови; коли говорить до Твоєї душі велич отих постатей, що в свідомости своєї жертви з любови до Тебе, до Твоїх братів і сестер гинули і гинуть на шибеницях або караются у ворожих тюрмах — отих розстріляних у пивницях московської чрезвичайки, отих повислих на ляцьких шибеницях — то Ти станеш одним рівним могутнім фронтом при Революційній Орґанізації Українських Націоналістів і своєю жертвенністю на цілі визвольної боротьби запротестуєш на всі ворожі наступи і наміри знищити Твоє життя.

Спіши з поміччю одинокій Революційній Орґанізації на українських землях, що її творять Українські Націоналісти.

Збирай жертви і жертвуй на "Бойовий Фонд" Орґанізації Українських Націоналістів (О.У.Н.)!

Український Народе стань в одну лаву до праці над $40,000 Фондом О.У.Н.! Сповни свої національні завдання на славу і добро України!

Слава Україні!
Комісія Бойового Фонду ОУН.

ДРУҐА КРАЙОВА КОНФЕРЕНЦІЯ УКРАЇНСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО ОБЄДНАННЯ В КАНАДІ.

Українські Націоналісти в Канаді відбули Другу Краєву Конференцію 13-го, 14-го і 15-го липня, 1935. Конференція пройшла під знаком внутрішньої консолідації та централізації УНО. В резолюціях підчеркнено солідарність з ОУН на Українських Землях і опрокинено угодовську політику леґальних політичних чинників.

В склад Крайової Екзекутиви УНО на 1935/6 рік увійшли: Олекса Григорович, голова; Василь Слюсаренко, містоголова; д-р Іван Гуляй, секретар; Богдан Зелений, скарбник; Володимир Коссар, член КЕ. До Провірної Комісії ввійшли: інж. Тимофій К. Павличенко, голова; Степан Маланчук, Северин Віндик, Юрко Бідочка і Іван Кропельницький, члени; Онуфрій Сокіл і Микола Д. Бужанко, заступники.

Наради відбувались без пустомельства і нудних академічних теоритизувань. "Ми не балакуни, а люде чину!" — характеризувало український націоналістичний актив в Канаді. Можна сподіватись що сього року з Канади піде успішнійша поміч визвольній боротьбі на Українських Землях.

Заплатіть за часопис! Ваша передплата вийшла дня-

НАЦІОНАЛІСТ
Орган
Українського Організованого
Націоналізму в Америці.
Виходить два рази в місяць.
Річна передплата $ 1.00
Поодиноке число 5 ц.

THE NATIONALIST
Published twice a month
by the
Organized Ukrainian
Nationalism in America.
SUBSCRIPTION:
Per Year ...... $ 1.00
Single Copy 5 c.

Статті й дописі слати на адресу:
THE NATIONALIST
3720 N. 9-th Street Philadelphia, Pa.

Send Articles in English to:
EDITORIAL DEPARTMENT of THE NATIONALIST
P. O. Box 13. Station D. New York, N. Y.

Чеки й перекази слати на адресу:
THE NATIONALIST
P. O. Box 13. Station D. New York, N. Y.

"Entered as second class matter April 20. 1935, at the Post Office at Philadelphia, Pennsylvania, under the Act of March 3, 1879".

Philadelphia, Pa. August 5, 1935.

БРЕХНЯ - ГОЛОВНИЙ ЗАСІБ КОМУНІЗМУ!

КОМУНІСТИЧНІ тирани прийшли до влади і тримаються при владі брехнею підпертою баґнетами. Клич "Земля і Воля" до того загіпнотизував українських селян, що вони воліли вмирати для комунізму чим для своєї власної волі. "Вся влада селянам і робітникам" ще дотепер дурить багатьох робітників по цілому світі а зокрема українських робітників, що живуть поза Україною і не мали змоги користати з тої влади та відчувати її комуністичного канчука на своїх плечах. Тих українців, що живуть в тім царстві комуністичного ката або мали змогу побувати хоч через короткий час там, тими брехливими але приваблюючими кличами вже не можна здурити. Отже, найлучший лік на кожного комуніста то нагода жити в комуністичнім царстві. Коли б так всіх комуністів перетранспортувати до советів зі Злучених Держав і там їх потримати через рік, то напевно всі вернулися б як завзяті вороги комунізму, розуміється крім тих, що зачисляються до комуністичної буржуазії.

"Вся влада селянам і робітникам", що за брехливий клич. На 150 мільйонів населення комуністичної держави, комуністів всього є 3 мільйони. І тих 3 мільйони тримають жидівсько-московський канчук над всіма іншими мешканцями того нещасливого краю. Що за обман! Тих 3 мільйони комуністів творить нову аристократію, що тепер нічого більше не дбає крім того, щоб якнайдовше втриматися при владі. І та звірська жадоба остати при владі заставляє тепер хитрого жидка Літвінова робити preріжні концесії капіталістам, шоб не допустити до війни з Советами. Та жадоба влади заставляє Комінтерн, що відбуває свої наради в Москві тепер, зрезиґнувати з світової революції і забороняє своїм комуністичним рабам робити ріжні клопоти "з середини" в ріжних капіталістичних державах, бо ліпше синиця в жмені чим журавель в небі, каже наша пословиця, так і з московськими революційними комуністами.

Одначе ся постанова комуністичних брехунів не відноситься до Злучених Держав, бо тут при владі є ліберальний Рузвелт, що ще не цілком пізнався на брехунах. Тут в Америці комуністи надалі мають робити клопоти державі страйками. І деякі американці, а з ними й легковірні наші робітники будуть помогати нищити тутешній лад, що під теперішну пору є найкращим на цілому світі. Злучені Держави є одинокою країною де людина затримала і затримує свою людську достойність. Тому рада нашим робітникам не іти в парі з брехунами, а підтримувати той лад, що дає нам змогу користати з плодів нашої праці.

Резіґнація з світової революції наступила ще й тому, бо проти комунізму виступає орґанізований ворог-фашизм. І справді треба подивляти деяких наших непокликаних оборонців "працюючого народу", що з такою заїлостю виступають проти фашизму, коли фашизм ще навіть сотої части не наробив того, що наробив комунізм. Якби не фашизм то комунізм напевно ніколи не спинився б мордувати мирне населення. І коли тепер комуністи є приневолені попустити троха то лише через орґанізований фашизм. Бо лише клин клином можна витискати. Не помогає тут ніяка мирна соціялістична наука. Тому радимо нашим соціялістичним брехунам завернути фронт. І замість творити оден протифашистівський фронт з комуністами краще творіть оден протикомуністичний фронт з фашистами для поборення комуністичної брехні і терору.

ПЕРЕМІНИ В СОВІТАХ І МИ.

(НПС) Ряд давних, нових і найновіших подій і явищ розкриває і потверджує рішуче наступні два факти: 1) большевизм із революційної ідеї остаточно виявив себе втіленням московського націоналізму і захователем московської імперської (російської) думки, 2) теперішня верхівка СССР є в повному розкладі й стоїть напередодні великих внутрішних потрясень. Оба факти важливі у своїх наслідках для виглядів національних революцій у СССР. .Перший — змобілізує в незвичайно приспішеному темпі революційні енергії цих народів, другий — учинить невідпорним на удари обєкт революційних атак.

Большевизм, як революційна ідея, ця зроджена з Маркса й Леніна та проголошена криваво світові в 1917 році — згинув давно. Розпоряджаючи в різних періодах часу більшими чи меншими ресурсами людських енергій у різних сторонах світа і в поодиноких собою поневолених народів, він опинився дуже скоро сам-на-сам із резервуаром сил, який був для нього властивим джерелом життя від початку аж до нині: іменно з московською нацією. Націоналізм був тою силою, що або опанцирювала нації світа й немосковські нації СССР проти большевизму або видирала їх із большевицьких обіймів. Вся комуністично-революційна ідеольоґія скапітулювавши перед світом, мусіла скорше чи пізніше перестати бути притягаючою силою й для московської нації, що скоро не тільки переставала бачити в большевизмі втілення власної ідеї, але й загрозу для власного стану посідання: 1) задля тих усіх небезпек, що виринули для большевицької Росії в площині міжнародньої політики та 2) задля розросту до могутньої позиції боротьби для поневолених народів усіх тих "національних форм", якими большевизм був приневолений убірати свої зазіхання на душу тих народів. Тому реставрація ідеї російської імперії, при відхрещуванні від ідеї всесвітньої революції й повороті до "національної політики царату, мусіла стати для большевизму як режиму єдиним виходом із положення, що грозило йому негайною смертю. Московський націоналізм, що втративши разом із загином большевицької ідеї надії на сповнення мрій про "Третій Рим" та панування над світом, мусів ратувати те, що остало — "єдину, неділиму" тюрму поневолених ним народів Сходу Европи й Азії. Сталінівське будування соціялізму в одній країні стало приличною формою наставшого нового гармонійного сімбіозу большевицького режиму з московською ідеєю й одночасно фактичного повороту Росії там, де вона була перед 1917 роком. З перспективами неминучої катастрофи включно.

Крутий ідейний зворот большевизму від ідей всесвітньої революції до реакційного московського націоналізму, не міг не відбитися на самій большевицькій еліті. Засадничий тип нинішнього представника тої еліти — це вислідний продукт процесу, що обіймяв собою подавляючу більшість большевицької еліти — процесу звиродження збанкротованого ідейного руху в особисто-ґруповий інтерес його носіїв. Задержання реальних позицій влади за всяку ціну, мобілізація яких би то не було сил, здібних стати базою режиму — це напрямні думки і чину загалу большевицької еліти. Б цілковитій меншости большевицька еліта заключає фанатиків ідеї, які "проти всіх і вся" готові боротися за колишні кличі всесвітньої революції і яких намагаються зліквідувати нині до решти ті сили в верхівці СССР, що погодилися з банкротством і безвиглядністю тих кличів і визнають їх для себе самих небезпечними. Ці сили творять собою чи то згадана вгорі режімна клітка цілковитої духово-ідейної пустки, чи то переконані московські націоналісти, які опанувавши ідейно совітську дійсність, скорше чи пізніше будуть намагатися так само і фактично опанувати її неподільно. Нині в совітській еліті всі три її типи починають мобілізуватися до розправи за неподільність влади. Нинішня большевицька еліта добуває тільки силою інертности своїх останніх днів. Вона мусить або перекристалізуватися або згинути в боротьбі з новою елітою. Без катаклізмів не обійдеться при цьому ні в першому ні в другому випадку

"Велика" французька революція мобілізувала так довго країни і народи, доки з її вселюдського мішка не вилізло французьке націоналістичне шило. В цьому моменті піднялось проти неї все, що було не французького на нашій планеті. Кождий інтернаціонал є явищем або формального порядку, що криє в собі певну окреслену суть націольоґічного змісту (імперіялізм), або явищем суспільної патольоґії — в обох випадках життя заєдно виеліміновує інтернаціонал зі світа своїх явищ, що вищого суспільного феномену від нації не знає. Інтернаціонал або гине зовсім, або звужує свою ідеольоґію й суспільну базу до одної нації, якій служив від початку. Вся будівля, яку — заєдно тільки завдяки фактичному існуванні в поодиноких націй хворіб, що вимагають лікування — вдалось йому поставити в цьому моменті валиться й на руїнах проклятої міліонами вавилонської вежі виростає нове життя народів. Життя, що виліковує давні хвороби у власних орґанічних рямцях, життя тим інтензивніше, що народжене в горнилі яркого переможного протиставлення правди нації силам, що її заперечували.

Російську імперію розвалила в 1917 році воля до життя поневолених нею народів. Большевизм потрапив волю цих народів, що не находила, собі на погубу, викладників і реалізаторів, дорослих до посту еліти нації, приспати кличами всесвітньої революції. В одних пробудження прийшло дуже скоро, але настільки пізно, що на них "окрадених" кайдани держалися уже цупко. В других, що жили ще в гіпнозі, те пробудження поступало все далі і мусіло остаточно довершитись тепер — бо джерело гіпнози вичерпалось до щенту.

Чим приспить большевизм поневолені народи тепер, коли одверто заговорив про прокляте ними від двох соток літ "отечество", коли совітська дійсність стала настільки виключно московською, що не дає не тільки можности для духово-політичного життя поневолених десятків народів, але фізично збирається їх винищувати в міліонових маштабах. Ідея "соціялістичного будівництва" не полонить тих народів, бо вся соціялістична економіка їм осоружна, вона подана колись до вірування в найбільше привабливих красках, є нині потверджувана та принимана єдино московською нацією, що для своєї отарної природи не може найти кращого економічно-суспільного ладу, чим колективізм і що своєї експльоатації других націй при жадному іншому ладі не могла би переводити успішніше, чим тепер. Соціялізм як всеобіймаюче світовідчування, як новий етос, що мав формувати серця й уми, цей соціялізм навіть після відречення від ідей всесвітньої революції у відношенні до нинішньої совітської дійсности — не існує більше. З нього остав був наперед найгіршого рода міщансько-меншевицький опортунізм, а тепер йому на зміну прийшов для Москви — націоналізм, для поневолених народів — вимога підпорядкуватись йому. Єдине реальне, що із соціялізму остало — це політично-економічний апарат для видушування з немосковського населення для держави, панівної нації й правлячої ґрупи матеріяльних засобів і для душення всякого спротиву експльоатованих. В обличчі тої своєї одинокої мети цей апарат не підлягає ніяким ідейно-світоглядовим законам, а єдино законам доцільности. В ньому чергуються для потреби курси на колективізацію на 100% з непами, карткова хлібна система з вільною продажею хліба, привілейовання робітників проти селян і навідворіт (пропорціональне виборче право).

Як нічого іншого не може надіятися большевизм зі сторони поневолених народів, ніж заперечення й боротьби до останку, так теж він зустрічається з неменше рішучою реакцією в рядах своєї еліти; тої еліти, що є цілковито неорганічною мозаїкою з безхребетности, фанатичної революційности в імя утопії й московських націоналістичних течій. Сьогоднішня режімна кліка стрілятиме кожного, хто грозитиме їй утратою особистих позицій, революційний фанатик, як Николаєв, вбивник Кірова, готов розчепити голову всім тим, що завели большевизм із революційних позицій на позиції московської реакції й пиття чайку з буржуазними міністрами, московський націоналіст, якого викидають нині з партії за антисемітизм і "великоруський шовінізм" підносить голос на право дати московській нації нову еліту, що органічно виросла би з неї і заступила теперішню большевицьку верхівку, що хоч на[...] дала большевизмові московської суті, але не в імя ідейних спонук, а кермована інтересом самозбереження. І Кіров і Ніколаєв — не останні. Їх буде чимраз більше. І Єнукідзе не останній. Чимраз більше буде чисток партії у Совітах, чимраз більше підноситиме голову "вичищений" елемент. Нинішня большевицька еліта, "данайський дар большевизму Москві, в обличчі рішаючих подій іспиту не здасть, подібно, як не здала його звироджена московська еліта 1917 року.

Большевицька пропаґанда, зокрема на Україні, пускає нині блахмана з інтервенцією з направду підозрілим запалом і витривалістю. Єдиною метою цієї пропаґанди є "орієнтувати" одних в напрямі уроєних фантомів, а других ставити перед ділему: ми (Москва) або Польща — надіючись вибору в свою користь. На наших очах доходить на сході Европи до свого перелому велетенський процес, який мав у історії небагато прецедентів: процес конання "російського" монструма й світанку Волі десятків поневолених народів. Бачимо тільки два фактори, що діють у напрямі реалізації і приспішення цього перелому: 1. — національні енергії поневолених народів і 2. — розклад большевицької еліти. Все інше про що нині говориться або що мало би статися, є вже і буде ще більше в майбутньому вкладанням оружжя в руки конаючого, фактичним його ґальванізуванням — через обезоружування революційних сил або абсорбування їх енергії у боротьбі на два фронти.

Велика Революція на Сході Европи зарисовується чіткими зарисами на близькому овиді. В обличчі яскравого опреділення московського й національно-революційних фронтів, в обличчі розкладу большевицьких верхів — вона ближча, ніж хтонебудь надіявся би. Москва ставитиме ще скажений спротив. Впаде, бо волі націй до життя не вбити нікому й нічому в світі! Тільки ця воля і тільки вона надасть нове обличчя закутій нині в найтяжчі в світі кайдани шостій частині нашої землі!

Я. Оршан.

Мусій Степанчук

УГОДОВЦЯМ.

Хто сміє сказати,
Що нарід Вкраїни, — ледащо у світі,
Хто сміє думати,
Що він лишень рабом
Буде вже у віки, —
Той ворога гірший,
Бо тіло Вкраїни без шаблі шматує;
Той юди підлійший,
Бо честю й душею народу торгує.

* * *

Хто вірить нікчемно,
Що нарід наш наймит і скот він, не люде.
Що все надаремно,
Бо сам він собою
Рядити не буде, —
Той разом з катами
Безчестить всю рідну минувшість кріваву,
Той топче ногами
Героїв могили, — України славу.

* * *

Хто каже, що Зельман
Нам власную церков лиш може втворити,
Чужий цар, чи гетьман
Найкраще потрафить
Лиш нами рядити, —
Прощення не буде
Йому на землі тут, ані на тім світі,
Його рідні люде
І діти і внуки проклenуть на віки.

* * *

Хто вірить ще нині
Москві і Варшаві, — не в власній сили. —
Той Неньці Вкраїні
Ще глибшу копае
Смертельну могилу;
Плазун він, підлійший
Гадюки, що в тіло отрую впускає,
Бо він братам гірші
Кайдани й окови неволі скріпляє.

СПРАВЛЕННЯ ПОМИЛКИ.

Між жертводавцями на визвольну боротьбу було поміщено з Честер, Па Теодор Фіґун $5.00, а має бути Теодор Федусь $5.00.

ВІДПИС ВІДОЗВИ К. Е. З НАГОДИ ЗЕЛЕНИХ СВЯТ.

УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДЕ!

Слава Борцям за волю України! Слава Героям! Слава Революціонерам! З тими гаслами на лентах вінків і прапорах, з революційними піснями на устах ідеш Ти сьогодні на могили тих, що до останнього віддиху боролися з пануванням наїздників; тих, що в боротьбі за Твоє визволення згинули геройською смертю на полях бою, в льохах тюрем, на шибеницях; тих, що пішли в кріваву боротьбу ломити ярмо цілих століть неволі й пролитою кровю значили дороги незломности Твойого Духа, Твоєї Волі; тих, що геройською поставою в обличчі смерти з рук ворогів зобовязали Тебе продовжувати визвольну боротьбу до остаточної повної перемоги! До славних могил Твоїх найкращих Синів ідеш Ти сьогодні. Український Народе, проти штиків, проти прикладів, нагаїв ворога. Йдеш, окружений густими кордонами ляцької поліції, ляцьких збройних банд. Вони хочуть насильницьким пястуком замкнути Твої уста. Вони хочуть свистом нагаїв заглушити могутній ритм Твоїх боєвих, революційних пісень. Вони нагадують Тобі тут, на могилах Борців-Героїв, жорстоку дійсність.

Твоя віковічна земля є польською, московською, чеською, румунською кольонією. Відвічні вороги України грабують усі багацтва Твоєї землі, перетворюючи їх у джерело власного зиску, добробуту, сили. Й Тебе, Український Народе, хочуть наїздники запрягти у свій ненависний великодержавний віз. Хочуть змусити Тебе Твоїми власними руками будувати неволю для себе — великодержавність Польщі, Московщини, Чехії, Румунії. Твойого Духа, що горить впродовж віків полумям живої творчости, хочуть дикунські займанці вбити посівом зневіри, підлости, рабства. Твою Волю, що впродовж століть гнала Тебе в геройські й криваві визвольні бої, хочуть новітні варвари зломити засобами насильства, карними збройними бандами, концентраційними таборами, каторгою, шибеницями!

Ріжними охлапами, культурно-господарськими концесіями (Польща, Румунія), "українізаціями" (Московщина), автономіями (Чехословаччина), за помічю опортуністів, угодовців і зрадників хочуть Твої, Український Народе, вороги збити Тебе з визвольного шляху революційної боротьби — заставити до невільницької праці в користь наїздників у ці назверх українські форми — концесії, українізації, автономії, що мали б стати полем Твоєї ніби то вільної, в дійсности невільницької, творчости.

Здесяткований голодом, тифом, карними бандами, концентраційними таборами, каторгами, тюрмами, шибеницями; ограблений з усіх багацтв, травлений окупантами на кожній ділянці, на кожному місці, на кожному кроці самостійної, визвольно-державницької національної творчости — стоїш сьогодні, Український Народе, над могилами своїх Борців-Героїв. Вони незломні: згинули в кривавій визвольній боротьбі, але вони живуть! Їх великі революційні ідеї, чини й задуми живуть до сьогодні в ідеях, чинах і задумах Українського Революціоналізму, Організації Українських Націоналістів! Ідеї, чини, задуми тих Борців переняв від них Твій Вожд Евген Коновалець у визвольному збройному зриві, як вони при його рамені конали на полях бою, в боротьбі з навалою ворогів. Твій Вожд Евген Коновалець поставив ці ідеї, чини й задуми в начало визвольно-державницької революційної творчости, змагань і боротьби УВО й ОУН. І на поклик Твойого Вожда вийшли з Твоїх рядів і пішли з Тобою в визвольний бій нові борці — члени УВО, боєвики ОУН. Їх геройським Тіням складаєш Ти сьогодні поклін!

Український Народе! Ставай до приказів Твойого Вожда! Ставай рамя об рамя з українськими націоналістами в єдиний революційний визвольний фронт! Ставай під кермою ОУН до визвольно-державницької революційної творчости! На всіх ділянках життя, на кожному місці, на кожному кроці власновільної національної творчости ставай до боротьби з наїздниками, з їх варварським пануванням, з колоніяльними зазіханнями, з їх протиукраїнськими починами — посівом зневіри, підлости, рабства — з опортунізмом, угодовством, зрадництвом! Ставай до революційної боротьби за Самостійну Соборну Українську Державу!

Хай живе Вожд Українського Народу Евген Коновалець!

Хай живе Організація Українських Націоналістів і її Провід!

Хай живе єдиний, революційний визвольний фронт!

Хай живе Українська Національна Революція!

Хай живе Самостійна Соборна Українська Держава!

Краєва Екзекутива ОУН на ЗУЗ.

(В червні 1935 р.)

КОРИСТИ З ПЛИВАННЯ.

(Подає Др. Джан Л. Райс, комісар здоровля міста Ню Йорку.)

Пливання це одна з найкращих та найбільш здорових тілесних вправ. Дитину треба вчити пливання на третім або четвертім році життя, а раз вона пійме штуку пливання, ніколи її не забуде. Хто ще не вміє пливати, за всяку ціну повинен навчитись ще цього літа. Майже всюди найдеться вправний інструктор, котрий навчить вас пливати в дуже короткім часі.

Пливання приводить майже кожну мускулярну мязь до чинностей; багато з котрих будь коли вживані, тим разом посиляться. Тілесні вправи спричинюють побільшення функцій серця, що веде до глибшого віддиху та в той спосіб побуджує кровокруження та повніше окиснення.

Коли виїзджаєте на провінцію чи в гори цього літа, упевніться у виборі купелевого місця. Оглянь-те місце добре та не скакайте до води поки не переконаєтесь, що на дні нема небезпечного каміння або пнів, котрі можуть принести скалічення. Пливання на провінції дає більше користей як у місті, хоч би й на вільнім воздусі.

Фактом є, що воздух поза містом є чистіший, а соняшне світло ділає більше. Крім тілесних вправ, пливак дістане два найбільші природні скріпляючі середники — свіжий воздух та соняшне світло.

Однак навіть першорядний пливак не повинен перебувати у воді більше як пів години. Багато краще від часу до часу виходити з води на спочинок. Не входіть до води зараз після тяжкого їдження або коли втомлені. Ніколи не пливайте самотою, — гуртом безпечніше. Ніколи не перемучуйтесь у воді, бо втома це особлива хороба.

Купіль та пливання у морській воді дає більше побудження як у свіжій солодкій воді. Причиною того є не тільки морська сіль, але теж хвилі, які побуджують оживлення.

Підчас навчання дитини пливання, дозвольте їй бавитись біля води поки не перестане боятись. Тоді вчіть її рухів доки не призвичаїться до них. Держіть її на поверхні води доки не упевнитесь, що вона може сама плисти. Ніколи не кидайте дитину до води, бо це є причиною переполоху, а може й принести шкоду дитині.

ФЛІС.

СПОМИН З 1918 РОКУ.

(ВІД РЕДАКЦІЇ. — Передруковуємо цей "Спомин із 1918 року" Д-ра Кирила Трильовського, який був поміщений у "Літописи Червоної Калини" та "Народнім Слові". Дмитро Тарас Білецький є живим свідком нашого недавного минулого й переживає під цю пору в Зл. Державах П. Америки, він теж бере живу участь у нашому житті в Америці та дальше продовжує те діло, яке розпочав український народ у визвольних змаганнях. Рівночасно він є Головним Командантом Чорноморської Січи в Америці, де працює над мілітарним вихованням нашої молоді та приготованням її до державної служби своїй Батьківщині. Ми віримо, що п. Д. Білецький сповнить просьбу Д-ра К. Трильовського й опише докладно виправу на закарпатський наш город Мармарошський Сагот, де він був учасником у рядах нашого війська.)

У Львові мав відбутися 2-го падолиста, 1918 р. Зїзд делегатів з цілого краю, щоби остаточно обрадитись над нашою долею по розвалі Австрії.

Але у Відні радив іще послідний цісарський міністерський кабінет проф. Лямаша над домаганням українців утворення зі Східної Галичини і української частини Буковини осібної федеративної держави,чому всіма силами противилися поляки.

Голова українського клюбу д-р Петрушевич вів іще 31 жовтня вечером переговори з Лямашем, а в кабінеті віцепрезидента парляменту Романчука ждала громада наших послів на остаточний вислід нарад, щоби зараз таки вечером виїхати до Львова. — Однако ж час упливав, др. Петрушевич не надходив — отже всі зібрані — між ними о. Фолис, др. Бачинський, Лев Левицький і я — поїхали на двірець Північної залізниці, позасідали в замовленім уже для нас ваґоні і подались в Галичину.

Рано — десь у Ряшеві — переходить коритарем кондуктор та каже: "Дзісейшей ноци обсадзілі украіньци Львув".

Ми доїхали до Перемишля, бо дальше потяг вже не їхав і зараз у вагони вдерлися польські ґімназисти — випитуючи строго, чи "нема кто броні".

В Перемишлі застали ми поміж українцями повний розгардіяш, а специяліста від таких справ посол др. Загайкевич — вів уже з поляками "пе-ре-го-во-ри" про спільне посідання Перемишля. — Як звісно — поляки українців викивали, а пок. адвокат др. Кормош не позволив висадити моста на Сяні ("бо шкода"), даючи тим способом полякам догідний спосіб висилання свого війська аж до самого Львова.

Переночували ми в Перемишли а на другий день пробували таки дістатись потягом до Львова, але потяг задержався на передпослідній стації і ми мусіли вертати до Городка. Слідуючого дня заїхали до Скнилова, посідлости о. Фолиса. Я конче таки пробував дістатися до Львова — то і дістав вже нашу військову фіру і так доїхав до гостинця ведучого з зеленої вулиці до Давидова. Не міг я однак дістатися до міста, бо вулиця була обстрілювана з машинового кріса і тому мусів податися на стацію Давидів, де я вже застав заангажовані відділи наших Українських Січових Стрільців під командою полковника Микитки. Вони відїзджали на ніч до Старого Села, бо над Давидовом кружляв був перед тим польський літак і вони хотіли на найближчий час забезпечитись перед ним. Мене прошено, щоби я з одним молодим стрільчиком провадив нічну службу при телефоні, що я й виконав.

На другий день — все іще тою військовою підводою поїхав і я до Старого Села і застав там цілий відділ полк. Микитки уставлений на сіножати, недалеко двірця в "карре" (в квадрат). По середині стояла вся старшина а полковник Микитка представив мені в чім річ. "Мої хлопці були на Великій Україні і там бачили дуже погані приклади поводження з людністю. — Цеї ночі і тут собі позволили на пару таких вибриків і тому я є примушений оголосити на найближчий час "наглий суд", на випадок, що знову би щось такого лучилося".

Я просив полк. Микитку, щоби не робив, але дозволив мені промовити до його відділу і відкликатись до козацької чести наших У.С.С. та до почуття обовязку зглядом Вітчини у такій переломовій історичній хвилі.

Полк. Микитка згодився на це і я стоячи посередині того "карре" і обертаючись поволи на всі чотири сторони — виголосив палку промову. Вона — як це бесідник і сам відчуває — удалась мені незвичайно добре. — Я звернув власне увагу на важність подій, в яких наші хлопці ідучи на оборону нашої галицької столиці, беруть участь і навіть — як пригадую собі — ужив фрази, що й "високі Карпати глядять здалека на вас і на ваші геройські діла! Чейже не будете ви у таких рішаючих переломових часах кривдити своїх бідних братів селян, за волю котрих ви власне покликані боротись!"

Ще в яких 10 літ пізніше чув я від одного селянина, що тоді також належав до того відділу, що моя промова викликала велике і корисне вражіння на слухачів, і що потім уже жадні надужиття зглядом людности не повторялися.

Полк. Микитка і другі старшини щиро поґратулювали мені до моєї промови а перший з них запросив мене до свого ваґону на обід. — Між старшинами був тоді і брат теперішного посла О. Луцького і поручник Заліпський, жвавий вояка, котрий по переході на Велику Україну галицької армії до поляків — сам собі смерть зробив.

Незадовго поїхав я потягом до Коломиї а по дорозі, в Ходорові побачив я ваґони-плятформи з заладованими в Коломиї гарматами. І вони їхали під Львів. Побувши дещо в Коломиї подався я в Гуцульщину на асентирункову роботу, а повернувши заїхав до недалекого від Коломиї місточка Печеніжина. Воно було славне зі своїх передвоєнних Січовиків та Січовичок а на 1 грудня1918 року готовило гостину для першого гуцульського кінного полку Ю. Федьковича.

Було це гарне і ніколи незабутнє свято! На ринку уставилась хмара людности — так українців як і жидів. Вся та маса уставилася півколесом, а на чолі "Січ" — зі своїм прапором. Були там очевидно лише старші віком Січовики і Січова кіннота, а хором діріґувала Січовичка Марія Повх. Її милий упав у бою за волю України — то вона і доси полишилась незамужньою.

Саме о годині 1-ій в полудне донеслись звуки січового ґенерального маршу і надїхав на прекрасних конях гуцульських кінний полк ім. Федьковича, а то під командою — печеніжинського уроження, поручника **Дмитра Білецького.**

Полк уставився стройними рядами по середині ринку, а я, яко покутський посол, виголосив до нього повитальну промову, почім промовив іще і начальник міста судця Ґеник-Березовський та представник жидів, а хор печеніжинський (січовий) відспівав народний наш гимн. Торжественна була це хвиля, коли всі присутні відкрили голови, а поручик Білецький — властивий організатор того полку — видав команду "позір!" а сам шаблею — віддав честь.

При окликах: "Слава Україні!" закінчилося те гарне свято, почім запрошено ціле прибувше військо на приготований уже обід.

Не годен я і доси забути цього гарного свята. Була це гарна, тиха зимова днина а високо нападавший попереднього дня сніг лежав немов пух на цілім ринку, на вулицях і дахах.

А всі ми співали разом і з хором не "Ще не вмерла Україна" — але **"Вже воскресла Україна!"**

Всі були переконані, що Вона мусить вже на віки полишитись свобідною і самостійною, а коли пишучи отці слова подумаю над теперішною її долею — то гіркі сльози падуть з моїх очей на папір.

Мене заінтересувала ближче особа організатора тої гуцульської кінноти, бувшого печеніжинського Січовика, Д. Білецького. Він то стояв на чолі тих, котрі під час перевороту розоружували в Коломиї австрійське військо, почім зістав референтом кінниці і обозів при окружній команді.

По боротьбі під Львовом взяв він участь в славній але нещасливій виправі нашого війська (під начальним проводом Николи Саєвича) на закарпатський наш город Мармарощський Сагот. Дня 19 січня 1919 р. прийшло під Сіґіт Камарі до битви зі 14 румунською бригадою, де його тяжко ранено і побито.

На жаль — та нещаслива виправа не зістала іще ніким докладно описана і коли би ця моя стаття попала в руки п. Д. Білецького то прошу його отцим, щоби докладно описав цілий перебіг виправи і надіслав до редакції "Літописи Червоної Калини" у Львові, вул. Зіморовича 20. — Оскільки знаю, то на Великій Україні працював Д. Білецький при генеральнім штабі команди Етапу а потім при начальній команді.

Разом з тою частиною нашої армії (ген. Кравса) що перейшла на Чехословаччину — перейшов і Д. Білецький і я там побачився з ним знову. — Але що дальше з ним діється — не знаю.

А щодо Печеніжина — то та громада і дальше тримається кріпко а передовсім має гарну, добре уґрунтовану коопертиву.

Народ український твердий! Забрали йому "Січи" — він взявся до кооператив, до Каменярів та й інших організацій. Ніхто нас не зможе, хотяй й ми самі по нашій найліпшій волі стараємося себе глупими сварками ослабити.

Д-р Кирило Трильовський

ПЕРШИЙ ДЕНЬ УКРАЇНСЬКО-АМЕРИКАНСЬКОЇ МОЛОДІ В ФІЛАДЕЛФІЇ.

На фармі Иосифа Меленя в Савт Вествил Ґров, Ню Джерзі, відбувся в неділю, 4-го липня, перший українсько-американський День Молоді, влаштований Злученими Українсько-американськими Молодечими Орґанізаціями Филаделфії.

На свято прибули коло вісімсот гостей. Свято складалося з пріріжних спортових змагань у бігу скаканню, пливанню, танку, грах, тощо. У цих ігрищах брали участь кільканадцять клюбів та 130 змагунів з Елизабету, Милвила, Трентону, Найставну, Френкфорду й Филаделфії.

У змаганнях відзначилися передовсім: панна Лебо з Елізабету, Михайло Ковальчук, член МУН з Филаделфії та Мирон Урбан з Елизабету.

"Український Атлетичний Клюб" у Филаделфії дістав право переховувати трофей, що його подарував Український Народний Союз.

ЗГИНУВ ПРОВОКАТОР.

Львів. Помер на сухоти Роман Барановський, звісний провокатор що як член О.У.Н. стояв на услугах польської поліції. Собаці собача смерть.

З Діяльности Українських Націоналістів в Америці.

БАБИЛОН, ЛОНГ АЙЛЕНД.

Посвячення Українського Прапору.

В неділю дня 14-го липня в нашім маленькім місточку святковано велике свято посвячення національного прапору. Участь у цім святі взяли також доооколичні місцевости. І так з Ню Йорку приїхали члени Відділів ОДВУ, Червоного Хреста ОДВУ, Хор ОДВУ та Чорноморська Січ, всі в одностроях. Рівно ж зорганізовано прийшли з прапорами Т-во Тараса Шевченка відд. 267 У.Н.С. з Вестбери, Л. Ай., та Запорожська Січ відд. 327 У.Н.С. з Гемстед, Л. Ай. Були також громадяне з Мetіток, Рівер-гед, Вестгемптон та Істпорт.

Свято почалося рано полевим Богослуженням, яке відправляли адміністратор Української Православної Церкви о. М. Підгорецький та о. Кашуба з Гемстед. Під час Богослуження співав дуже гарно Хор ОДВУ під проводом п. Юрія Кириченка. Цілий час в часі богослуження умундуровані члени О.Д.В.У. й Чорноморської Січи стояли коло прапорів. Відтак посвячено прапор ОДВУ Відділу ч. 39. о. Підгорецький мав гарну промову про значення прапору. По цім усі вдалися на висипану стрілецьку могилу, прикрашену зеленню та вінками. Тут о. Кашуба відправив панахиду за поляглих Героїв, що не жалували свого життя, а зложили його на жертвеннику Батьківщини. По панахиді о. Кашуба виголосив промову, в якій згадав про Рідні Землі та про ті терпіння, що доводиться переживати нашим братам та сестрам під усіми займанцями.

По полудні почалася програма. Співав Хор ОДВУ та п. Степан Фік, головний організатор та секретар Головної Команди Чорноморської Січи, виголосив палку промову про значення памяти великих чинів наших погибших Героїв воїнів та революціонерів, які продовжують ту боротьбу за визволення Української Нації з ворожих кайдан. Також говорив дуже гарно організатор ОДВУ на Лонг Айленд М. Цімбалістий.

Хоча ми мали багато перешкод у влаштованні цього свята, хоча деякі громади з Лонг Айленд та головно деякі провідники поставилися ворожо до нашого свята та повинаходили ріжні причини, щоб тільки не взяти участи в нашім святі, ми всетаки не залякалися жадними перешкодами та колодами, які нам кидано під ноги й відсвяткували це свято як належиться з повним успіхом моральним та матеріяльним. Одне нас болить, що на Лонг Айленд є так багато українських громад та ріжних організацій, а все то таке байдуже до загально-національних справ. З чистого доходу пересилаємо $100.00 на визвольну боротьбу. Жертводавцям щире спасибіг.

Лепти зложили: 11-ий Відділ ОДВУ з Ню Йорку $10.00, 267-ий відд. У.Н.С. в Вестбери $10.00. По $5.00: відд. 327 У.Н.С. з Гемстед, Українська Православна Громада з Гемстед, Відділ ОДВУ ч. 22 з Бронкс, Н. Й., М. Цімбалістий 3.00, М. Пізнак 2.00, Л. Миронюк 2.00. По $1.00: Дмитро Мазур, Я. Гутак, І. Перчишин, П. Задорецький, Стефан Честун, М. Притула, Т. Агрест, А. Калина, М. Луцко, М. Бойчук, К. Луцка, С. Бемко, о. Кашуба, А. Вівчар, В. Мимик, В. Череватюк, М. Мотуз, М. Новак, С. Даньків, Ю. Миськів, М. Леськів, Г. Стахів, М. Матіїв, І. Стукайло. Дрібними жертвами зібрано $19.00.

За Управу ОДВУ Відд. ч. 39:

Д. Заверуха, голова
Й. Петровська, рек. секр.
Д. Мазур, касієр
Н. Гловацький, фін. секр.
М. Цимбалістий, орг.

ПРАПОРИ "СИНІВ УКРАЇНИ" В ШІКАГО.

Пишу цю згадку ізза двох причин: перше, щоби дати признання тим кому належиться, і друге, щоби інші відділи ОДВУ постаралися о свої прапори таким самим способом.

Коли хто бував в Шікаго на якімсь народнім святі то мусів зауважати два нові (один американський а один український) прапори з найдорожчого шовку. Американський прапор є зовсім чистий, український має вигафтований тризуб з буквами О.Д.В.У. вгорі. Обидва прапори коштували $100.00.

В який спосіб зібрано гроші на ці прапори я й хочу тут переповісти. На екзекутивнім засіданню "Синів України", Відділ ОДВУ ч. 2. літом 1933 року піддав план Др. І. Смук, щоби видрукувати 100 книжочок по 10 тікетів (кождий тікет 10 центів, а кожда книжочка по $1.00) і роздати їх поміж члени до розпродажі. Зазначено на тікетах, що при вигравці хтось дістане золоту десятку, як розпродасться вже всі тікети. Роздано книжки до розпродажі, а результат був такий — книжок продали:

Др. І. Смук 22, Др. Г. Г. Скегар 12, Йосиф Пеш 4, Ф. Василовський 3, І. Шаєн 3, І. Медзян 3, В. Паньків 2, В. Великий 2, Р. Нагірняк 2, І. Глук 2. По одній книжці продали: Рошко, Дуда, Ліхтер, Шпікула, Чорний, Курдик, Мельник, Штайн, Савчин, Р. Смук, Колісник, Сабор, Мотлюк, Забіяк, Кіняк, Сенків, Білецький, Зелінка, Сіменовський, Гаврилюк, Леськів, Мигаль, Мухоїр, Команишин, Нечай, Колісник, Любас, Любезний, Сенчук, Роїк, Кулиняк і Ревак.

Окрім цего 4 книжки були згублені, а 9 книжок було розпродано на вечірку розігравки. Всі книжки принесли $96.00, а при розігравці золотої десятки Др. І. Смук мав щасливий нумер (ч. 13) і зараз ту десятку подарував для товариства. Це принесло суму на прапори $106.00.

В подібний спосіб кождий відділ ОДВУ може набути собі найкращі прапори і на них не брати грошей з каси.

Член ОДВУ.

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.

З праці 12-го відділу ОДВУ.

"Шануйтеся ж вражі ляхи
Скажені собаки —
Иде Залізняк чорним шляхом
За ним — гайдамаки".

Нечувані зухвальства ворогів над нашим народом перехилюють чашу терпінь. Кров наших героїв, невинно замучених катами України, оживає в серцях мільйонів наших братів та взиває їх до помсти; гартується національна сила, що блискавкою звіщує велику бурю, яка змете з лиця України ворожі полчища. Чи Ви, Українці на еміграції, прислухуєтесь тій борні, яка безнастанно точить нашу кров, чи в Вашій памяті живі ще спомини героїв-революцонерів: Головінського, Біласа, Данилишина й товаришів. Важко згадати, що багато з нас в Америці не чують як запеклі кровю уста героїв громом лунають: "Брати — вмираємо за Україну, за Вас — нам смерть не страшна". Могутність того голосу прошибає вселенну — а не може дійти до сердець "реальних" — покрою Барабаша. В своїй засліплености не бачать вони яку кривду наносять свойому народові. А давно б вже час отверезіти, вийти зі свойого загумінку до співучасти з тими, які електризують своїм геройством маси братів — там в зеленій Україні.

В нашій Филаделфії, що під оглядом активної помочі братам мала б бути найпозитивнішою, є прямо в стані запаморочення. Є в нас багато "патріотів", котрі вимагають більших геройств — але жаден з тієї братії не вважає відповідним помогти тій нерівній боротьбі, або в даному разі хоч не шкодити. І от приходиться одному десяткові членів нашого гуртка робити те, що є в нашій силі — здобувати фонд для ОУН. Опріч того львина частина народної праці теж залежить в більшості від активности цього десятка. І докіль воно так буде — коли опамятається ширший загал місцевого громадянства й в братерстві оживить нашу громаду.

Сподіючись прийти знову в підмогу бойовій акції, наш гурток влаштував фестин, з якого чистого доходу було $29.60. З ліст прийшло. $10.00. Ліста число 482, збірав М. Шеремета, а зложили: М. Шеремета 1.00; по 50 ц. — О. Клебан, А. Колодій, Н. Дмитрик; по 25 ц. — Н. Н., Проць, І. Волос, А. Наваляний, М. Чичула, разом $3.75. Ліста число 480, збірав М. Максимюк, зложили: М. Максимюк 1.00 і А. Колодій 25 ц.; разом $1.25. Ліста число 479 — збірав М. Пасічник, а зложили: по $2.00 — Василь Павлівський й Гливяк; по 50 ц. М. Пасічник і С. Борис — разом $5.00. Дмитро Коник зложив $3.00, С. Рутецький $2.00. З пушок зложили: Василь Павлівський $2.00 і М. Максимюк 1.00 (не точно); з каси відділу додано $3.00. Вислано на бойову акцію $50.00 через Центральну Управу в Ню Йорку.

Митро Пасічник.

НОВОЗОРГАНІЗОВАНІ ВІДДІЛИ ЧЕРВОНОГО ХРЕСТА О.Д.В.У.

Референтка Червоного Хреста ОДВУ, пані Анна Гладун, повідомляє, що зорганізовано відділи Ч. Х. в таких місцевостях: Глестонбері, Конн., ч. 62; Норвіч, Конн. ч. 67; Ню Брітейн, Конн. ч. 66; Пасейк, Н. Дж. при відділі ч. 34; Фол Рівер, ч. 41. В перших трьох місцевостях нема відділів ОДВУ.

Бажаємо новим відділам Червоного Хреста ОДВУ відданости тій ідеї, задля якої Ч. Х. організується, почуття виконування обовязку і організаційної дисципліни. Як всі будемо притримуватися отих трьох річей, то ніхто не зможе нас звести з дороги, що веде до визволення дорогого українського народу з неволі московської, польської, румунської й чеської.

ДЕ Ж ВИ, ЩО НЕ ХОЧЕТЕ ЧИТАТИ "НАЦІОНАЛІСТА" "ЗАБЕЗДУРНО"?

Є такий член ОДВУ, що дивується, як ми можемо видавати часопис, як він ще ніколи навіть одного доляра не дав на нього. Як би ми так чекали на того доляра, то певно нам голова облізла б, і часопис ніколи не виходив би. Що ж ви, читачу, на се скажете. "Най вам облізає", ми певні того.

Кажуть, що доляри в листі пропадають. Ми вам віримо, бо як ви не вложите доляра в листа, то він все пропаде. Але на підставі звідомлення наших адміністраторів "Націоналіста" кожний доляр, що його передплатники вложили (а є й такі, тому нам голова відразу не облізає а по трошка), спокійнісенько зайшов до бакси 13 (що за нещасливий нумер), стації "D", до Нью- чи Ню-Йорку а звідтам на стіл адміністраторський, а зі стола до Гутака, а від Гутака до банку, а з банку до редактора, а від редактора до друкарні за друк — і як 'го ніхто не видів так не буде. Амінь.

З АКЦІЇ "40-ТИСЯЧНОГО ФОНДУ О. У. Н."

Подаємо дальші висліди праці Відділів ОДВУ і Громад над придбанням 40-тисячного Фонду для О.У.Н.

Елізабет, Н. Дж. Від. ОДВУ ч. 65.
Пересилаємо чистий дохід зі Свята Героїв в сумі $16.24.

Дітройт, Міш. Відділ ОДВУ ч. 24.
З каси Відділу пересилаємо $50.00

Ню Гейвен, Конн. Від. 370 У.Н.С.
За позичку національного прапору пересилаємо $7.00 на визвольну боротьбу. На цю суму зложилися жертви Й. Березіцького та М. Кутного по $1.00, а відд. доложив з каси $5.00. Разом $7.00.

Вотерволіт, Н. Й. Від. ОДВУ ч. 21
Жертвували: Василь Мадараш $10.00, Горожанський Клюб з представлення $5.00, з пікніку ОДВУ з дня 9-го червня чистий дохід $15.39. Теодор Яхвак зібрав на лісту ч. 642 — $9.50. Зложили: Д. Паркер $5.00, І. Мікбен $3.00, Й. Гураль 1.00 та П. Бабяк 50 ц. До пушок ОУН назбирали: Анна Данусяк $2.10, Юрій Березинський 1.10, Сем Михасів 1.00, Т. Яхвак 1.95, В. Футулуйчук 75 ц., Т. Кощак 0.72, Ева Урбан 0.45, Н. Древецький 0.25. Разом пересилаємо $54.21.

Глестонбері, Кон. Від. ОДВУ ч. 62
При забаві дня 16-го червня на Зелені Свята в церковній галі на зазив Луки Сидорака, гості зложили на визвольну боротьбу 6.00. Петро Смик зібрав до пушки 4.23. Никола Наславський жертвував на продовження визвольних змагань 1.00. Разом переслано $11.23.

Пасейк, Н. Дж. Від. ОДВУ ч. 34.
З каси пересилаємо $9.00 на визвольну боротьбу.

Провіденс, Р. Ай. Від. ОДВУ ч. 17.
Яким Семчук жертвував $10.00. До пушки назбирали: М. Свідер 1.00, О. Рекрут 1.70, О. Кондрат 0.90, та І. Мохнацький 0.83. Разом $14.43.

Арнолд, Па. Відділ ОДВУ ч. 45.
В часі панахиди над могилою Героїв на полі зібрано на визвольну боротьбу $10.00.

Ембрідж, Па. Відділ ОДВУ ч. 36.
Стефан Душкевич жертвував на визвольну боротьбу $5.00. До пушок О.У.Н. зібрали: М. Скрабут $1.30, О. Ревта $1.14, І. Федан 1.10, А. Корнецький 0.96, М. Марущак 0.75, Я. Лисяк 0.65 та І. Бобак 0.60. Разом $11.50.

Менчестер, Н. Г. Від. ОДВУ ч. 42.
Жертвували: Укр. Амер. Горожанський Клюб $25.00, з вигравки випиття $10.00, на гостині в добр. Синидяка зібрано $2.75, а з каси Відділу доложено $12.25, так, що разом на визвольну боротьбу вислано $50.00.

Ню-Йорк, Окружна Управа ОДВУ.
З Українського Націоналістичного Дня $230.32.

Вунсакет, Р. Ай. Від. ОДВУ ч. 16.
На лісту Петра Гука ч. 536 зложили: Григорій Бойко $25.00, Н. Н. $25.00, Петро Гук $10.00, по $1.00: Іван Назарик, Іван Камфоняк, Іван Пурич, Олекса Заходник, Андрій Швець, Михайло Бойко, Яким Шарабара. По 50 цнт.: Никола Матковський, Іван Затонський, Марко Затиняк, Василь Пасічняк. По 10 цнт.: Іван Семченко. Разом $69.60. На лісту Івана Панькова ч. 539 зложили: Н.Н. $25.00, Союз Українок відд. 29. $10.00. По $5.00: Іван Паньків, Михайло Підгорецький. По $2.00: Никола Вецал. По $1.00: Йосиф Чагарин, Дмитро Лукинек, Іван Рудик, Йосиф Гричук, Остап Кравець, Володимир Липський. По 50 цнт.: Іван Городівський, Іван Томчук, Михайло Камфоняк, Андрій Сирота, Михайло Кузів, Гнат Гливка. По 25 цнт.: Йосиф Бойко, Кость Липка, Онуфрій Червінський, Тома Лаба і Петро Лапчинський. Разом $57.75. На лісту Михайла Чагарина ч. 537. зложили: по 5.00 Олекса Косцюк, Параскевія Лиска, Петро Заяць, Онуфрій Чубай, Мойсей Копернюк, Йосиф і Юлія Ходоровські, Олекса й Анна Колісники, Прокіп Зарівний. По $2.00: Яків Прицишин. По $1.00: Семен і Петро Рогожа, Антін Гурняк, Михайло Кінаш, Никола Житарюк, Ілія Околіта, Андрій Королишин, Іван Рапко, Петро Ремінник. По 25 ц.: Йосиф Виспянський. Разом $52.25. На лісту Олекси Косцюка ч. 538 зложили: По $1.00: Андрій Галас, Дмитро Герман, Кость Корніцкий, Никола Сулима, Анна Свірська, Пилип Стойко. По 50 ц. Андрій Басан, Франка Гнецко, Петро Сталенний, Василь Липка. По 25 ц.: Йосиф Квасніцкий, Григорій Вітушинський, Олекса Рогожинський, Никола Дзяман. Разом $9.00. Крім цього до каси Відділу вплинули ще жертви від Союзу Українок $25.00, з коляди $50.55, з забави 10.00, з свята Соборности $26.49, замість вінка на могилу 9.75. Разом пересилаємо на визвольну боротьбу $310.00.

Ню Йорк, Н. Й. Від. ОДВУ ч. 10.
Семен Угорчак жертвував $10.00.

Дітройт, Міш. Відділ ОДВУ ч. 24.
К. Маланяк жертвував на визвольну боротьбу $1.00.

Ню Йорк, Н. Й.
В часі хрестин у гром. М. Бойчука промовив М. Сітницький і присутні зложили на визвольну боротьбу $15.35.
І. Кулинич жертвував $5.00. Пані Красновська з пушки $2.00.

Шікаго, Ілл. Відділ ОДВУ ч. 52.
До пушок зібрали слідуючі: Михайло Логай $3.50, Ю. Небор 80 ц., Й. Скоципець 57 ц., о. П. Ковальчик 15 ц., Анастазія Грод 14 ц. Разом пересилаємо $5.02.

Бронкс, Н. Й. Відділ ОДВУ ч. 22.
На писанку для визвольного фонду члени на зборах зложили $8.00. Жертвували: Ю. Сидор 2.00 по $1.00: І. Король, О. Профета, В. Найдан, Параскевія Бабисюк, Д. Крикливий та В. Ступніцький. На церковнім свяченню перепроваджено збірку, яка принесла $6.74. На лісту ч. 652 зібрали О. Савіцький та І. Сидір $12.50; жертвували: А. Мороз 2.00; по $1.00: О. Савіцький, Й. Сидор, В. Швед, С. Швед, І. Сомик, Я. Яримович, М. Гаврилів, С. Москалик, О. Дук, по 50 ц.: Ольга Райца, І. Король, Анна Декус. До пушок ОУН назбирали: Параска Бабисюк 85 ц., М. Кт 58 ц., В. Мищук 56 ц. Ю. Сидор 50 ц., І. Король 50 ц. Відділ доложив з каси $20.00. Разом пересилаємо $50.00.

Бостон, Масс. Відділ ОДВУ ч. 27.
З каси пересилаємо на визвольну боротьбу $30.00.

Глестонбері, Кон. Від. ОДВУ ч. 62.
Дня 1-го липня громада влаштувала спільний обід, підчас якого не забуто й за бойовий фонд, на який жертвували: Л. Сидорак 1.25 Ю. Родзінський 40 ц., І. Соляр 30 ц. По 25 ц.: М. Гапкевич, К. Ярусевич, І. Бомк, М. Блажийовська, А. Стисло, Ю. Стисло, М. Смик, Ю. Кибус, Г. Яворницький, П. Соляр, М. Дзядик, М. Ваврук, К. Дзядик, Г. Гапкевич, П. Смик, З. Кибус, Ю. Родзінська, З. Ковальська, П. Кріль, П. Галун, М. Сидорак, М. Стисло. Дрібними датками зібрано $1.05. Разом пересилаємо 8.00.

Гартфорд, Конн. Від. ОДВУ ч. 5.
Дмитро Гриньчук жертвував 10.00. П-ні Ярусевич назбирала до пушки 1.33. Разом на визвольну боротьбу пересилаємо $11.33.

Бабилон, Л. Ай. Від. ОДВУ ч. 39.
З посвячення прапору пересилаємо на визвольну боротьбу 100.00

Гемтремк, Міш. Відділ ОДВУ ч. 4
На лісту ч. 345 зібрав Іван Костюк $20.10. Жертвували по $5.00: І. Гайдук, М. Топоровський; по $2.00: Д. Шалапай, І. Костюк; по $1.00: Н. Бейер, І. Калуш; по 50 ц. М. Старий, І. Стельмах, Н. Адамс, І. Дое; по 25 ц.: Г. Солодкий. До пушок назбирали: Д. Рубаха 1.10 та І. Курчак 75 ц. Разом $20.10

Филаделфія, Па. Від. ОДВУ ч. 12
З фестину чистий дохід $29.60. На лісти назбирали: Д. Пасічник $5.00, М. Шеремета $3.75, М. Максимюк $1.25. До пушок ОУН: В. Павлівський $2.00, М. Шеремета 30 ц., М. Максимюк 30 ц. На визвольну боротьбу жертвували: Семен Рутецький $2.00, Дмитро Коник $3.00. Додано з каси $2.80. Висилаємо разом $50.00.

За ЦЕНТРАЛЬНУ УПРАВУ
Я. Гутак, фін. секр.

Огляд Світової Політики.

(НПС) Зудари й вузли приязні світових потуг мають усе своє коріння у широкому світі, поза малою Европою. Могутні імперіяльні тенденції, зов великих мітів націй, були і є змістом історії. Нині, за панування над границями середземного моря й ключі до індійського океану розгортається перед нами соперництво двох великих націй: англійської й італійської, на Далекому Сході починає Ніппон здійснювати великі пляни переформування обличчя Азії, вирішуючи зміст політики Росії й Англії, завтра вийде на арену Україна зі своїми імперіяльними тенденціями експанзії туди ж, куди глядить уся Европа великих — над далекі азійські моря, що відкривають шлях у світ.

Англійсько-італійське противенство, широкого імперіяльного характеру, узмістовлюється на нині в конкретній проблємі **Абісинії.** Справа Абісинії, цеї багатої й ґеополітично важливої країни, де може за кілька тижнів почнеться уже кривавий бій — ця справа вирішує нині дальше, ще більше, ніж досі, хід міжнародньої політики. Згадати би тільки, що остаточно Абісинія довела но німецько-англійського зближення і що вона ж доводить нині до ніппонсько-англійського зближення, про що пишемо далі. Вже самі оба ці нові явища світово-політичної дійсности, явища, що рівнаються в дуже великій мірі тривалому укладанні сил у світі — вистарчають на те, щоби абісинську проблєму ставити нині постійно в центр оцінки світового положення.

Останні поїздки англ. міністра Ідена до Парижа й Риму, остаточно позволяють на наступне сформулювання англійсько-італійського противенства задля Абісинії й евентуальних шляхів, бодай тимчасового, виходу з нього. Італія хоче мандату або протекторату над Абісинією, Англії пропонує в заміну, кромі невідомих ближче концесій на колоніяльному відтинку, повну згоду й піддержку англійсько-німецького морського договору, позитивну поставу в найважнійший тепер для континентальної політики Англії справі — зах.-европейського летунського договору — пропонує іншими словами готовість підпорядкуватись у більшій чи меншій мірі англійській політиці в Европі. Грозить Італія повним приєднанням до французької політики з її всіми теперішніми, з совітофільським включно, протианґлійськими напрямами. Англія пропонує Італії різні часткові уступки в Абісинії, а грозить м. ін. оставленням Німеччині вільної руки в Австрії, поминаючи цю можливість, на випадок воєнних починань Італії, поміч Абісинії.

Так виглядає нині абісинський гордійський вузол. В такому своєму виді він повязав решту держав у наступний спосіб: Англія пропонує Франції, щоби вона станула на її оцінці погляду в абісинській справі, а за це вона, Англія, не піде далі ніж досі, по шляху зближення з Німеччиною. Франція ставить ряд передумов, м. ін. натиск Англії на Німеччину в справі східнього договору. Німеччині ж найважнішим є, побіч якнайбільшого затіснення вузлів приязні з Англією, спекти при абісинському вогні свою австрійську печеню. Большевицькі цілі однозгідні з французькими — колективна мирова система на півн. сході Европи для вдержання при житті ще на часок **”хорої людини”** нинішньої світово-політичної дійсности.

Коли в такий спосіб укладаються події довкола абісинського конфлікту в Европі, на Дал. Сході Ніппон, користаючи головно із заабсорбування Англії абісинською справою, зайняв уже майже весь північний Китай, одночасно з реалізуванням експанзивних намірів у зовнішній Монголії. Пригадати би кілька дат із історії Ніппону: 1894 — Ніппон забирає Китаєві у війні о. Формозу, а о. Ліяотунґ не вдається йому загорнути тільки задля спротиву Росії, Німеччини й Англії; 1902 — союз Ніппону з Англією, в якому обоє зобовязуються нести собі поміч, коли би вели війну з двома державами; 1904-5 війна з Росією — Ніппон здобуває о. Ліяотунґ, що був тепер в ”аренді” Москви, половину Сахаліну, в Кореї основує васальну державу; 1915 — Ніппон ставить домагання до Китаю для запевнення собі політично-господарського впливу — більшість цих домагань Ніппон цофає задля спротиву Америки й Англії; після війни Корея втілена; 1931-2 — окупація Манджурії, опісля купівля півн-китайської залізниці від Росії; протиніппонська пропаґанда в Китаю спричинює бомбардування Шанґгаю; в червні 1935 Ніппон жадає уступлення китайського війська з Пекіну й цілого півн. Китаю, розвязання куомінтанґу, заборону протиніппонського бойкоту й занехання благань помочі з закордону. Китайці повинуються. Ніппон хоче прилучити провінцію до Манджурії, де від кількох літ є цісарем останній цісар Китаю (здетронізуваний в 1911 р.). З простору цього повстала би одна або кілька держав.

Ми твернимо, що ніппонські починання на азійському континенті супроти однаково Китаю, як і Росії, не є реакційним загарбництвом, вони попри самозрозумілу волю ніппонської могутньої нації, оставити своє пятно історії світа, є теж **революційним фактором розбиття неорганічних** держав-зліпків. На Китай дивимось як і на Росію, не як національну державу, а як на колоди на шляху до творчих процесів кристалізування національностей. Ніппонський же клич: ”Північний Китай — північним китайцям” кладе основи під таку кристалізацію. Вся теперішня і триваюча від ряду літ слабість Китаю є найкращим доказом його нежиттєздатности в теперішньому виді — коли ж ріст і поступ Манджурії говорить саме про орґанічність цього творива. Китай зі своїми ”урядами” і ґенералами вів досі політику вигравання проти себе всіх заанґажованих в себе держав. Проти Ніппону зокрема вмів кликати на поміч ряд ”союзників”. Ніппон вибрав хвилину, коли Китай не має до кого відкликатись: Росія конає, Америка у внутрішній кризі — одна Англія була би здібна на оборону Китаю, якби не... абісинська історія.

Большевицька преса пише, що Англія, не маючи змоги задля абісинського конфлікту протиставитись Ніппонові в Китаю, згодилась на власне відшкодування в кит. Тибеті. Далі, вона дала послух ніппонським підшептам в справі спільного протимосковського бльоку. Тут повторилась ця сама історія, на думку большевиків, що з німецько-англійським морським договором, зверненим проти Москви, а принагленим в однаковій мірі абісинськими інтересами Англії. Що останні дні принесли англійсько-ніппонське зближення — є певне. Про право обох народів — англійського й ніппонського ”витиснути свою печать на історії світа” — говорив прилюдно саме перед кількома днями ”імперіяльний міністр” закорд. справ Англії Гор. Чи оправдане вставання дубом волосся на большевицькій голові — можна притакнути остільки, що фактично наблизились три найбільші вороги Москви: Англія, Ніппон і Німеччина. Кремль переживає зрештою безсонні ночі не тільки задля закордонно-політичних подій, але й задля афери Єнукідзе, Крупської, Медведя і десятки інших симптомів смертельної хвороби... Можемо підказати йому, що коли взявся не спати зі страху, то хай пригадає на першому місці Україну!

НА ТЕМИ ДНЯ.

Передвиборча метушня.

Звісно всім, що польський сойм розвязаний, бо так вимагає ”потенґа панства польськеґо” й така була воля ”змарлеґо дзядка” (Пілсудського). Разом із тим заметушилась наша угодовщина, що має робити, бо осталась без посольських мандатів і варшавського охлапу. Не знають, сараки, де голову приклонити після тяжкого удару по їх головах новим польським конституційним обухом. Порадили б ми їм сховати макітряну голову по-струсячому в пісок, а решту хай бють по давньому польські панки.

Задоволені.

Згідно з новими виборами до варшавського корита наші чолові ”репрезентанти” запросили польського міністра на наші землі для переговорів у справі приділення їм посольських мандатів. Вони теж показали йому працю централі ”Маслосоюза”, де він здивувався і подивляв розмах нашої установи, збудованої мозольною працею українського селянина. І з тої ”візити пана міністра” наші ”провідники **задоволені.** Чи помилково він не обіцяв їм кілька мандатів за рутенську покірність і щире приняття? Гарний кожух та біда, що не на нас шитий. Добре було б, щоб наші ”провідники народу” пішли взяти міру на себе до Варшави, так як не раз вже ходили, а не спроваджували наїзників на наші землі.

Жалоба.

З листів із рідних сторін довідуємось про ”жалобу” за Пілсудського. І так: на кождій хаті **мусіла** бути виставлена чорна шмата на знак ”жалоби”, а всі діти в школі мусіли мати чорні опаски на рукавах, як рівно ж і всі ”урженднки”. Ця жалоба тривала цілий тиждень по похоронах. Однак цего замало було й деякі наші льояльні ”урженднікі” носили довше, щоб показати справжній жаль за нашим катом. Цікаво одно, чому наша офіціяльна преса про це ні чичирк, чи може також носить ”жалобу” аж по нинішній день? Чи може страх перед дійсністю? Що?

Протерають очі.

Старенькe, кульгаве, ундівське краєве ”Діло” починає протерати очі. Досі (і дальше так буде) воно лиш захоплювалося ундівськими ”успіхами”, виступаючи, (а то й провокуючи українську молодь) проти вибриків самовільних молодої ґенерації. Всі геройські подвиги нашої ідейної молоді називало ундівське старенькe ”Діло” негідними вчинками. (Між іншим чин Біласа й Данилишина опрокинуло). А тепер з приводу Зїзду молоді в Станіславівщині бачить що ”молодь іде вперед”, даючи тій ”без проводу” молоді своє лукаве ундівсько-угодовецьке признання, що наша молодь на добрій дорозі, що наша молодь знає своє завдання і його виконує. Будиться старо-ундівщина й зачинає протирати очі, спостерігаючи (вона це давно бачила, а вдавала, що ні), що молодь не з нею й тому хоче своїм лукавим признанням заманити її у свій гнилий табор. Та дарма. Молодь іде вперед!!!, а старенькe ”Діло” з угодовецькою клікою кульгаючи не знадожене її в нестримному поході вперед. Мусить остатись гнилою колодою за молодим сучасним поколінням.

За права української мови.

Наші радикали боряться все за права українського народу, а й у думці не мають, що всі права українська нація буде мати тільки у своїй державі. І в цій ”борбі” під чужим ярмом домагаються, щоб позволили їм вороги говорити по свойому. Коли й цего їм відмовляють, вони попадають в лють. Тепер вони зраділи, коли почули про автоматизацію львівських телефонів, мовляв, ”тепер буде та вигода, що телефоністка не буде вже гніватися, що не розуміє української мови”. Цего радикалам вже вистарчає в ”борбі” за права української мови.

орш.

”Наслідник Престолу в Ванзее” Забрав Слово.

В ”Хліборобському Шляху” з 28. 4. 35. зі Львова і в ”Нашому Стягу” з 18. 5. 35 з Шікаґо забрав слово ”наслідник ванзейського престола”. Данило Скоропадський зветься він, син злопамятного Павла Скоропадського, торговця українськими землями. Даремно шукав би хтось рецепти, як визволити Україну, як знищити всіх її ворогів. На се в його стереотипне малоросійське слівце: ”а там побачимо!”

Ми б не забирали в тій справі слова, якби не те, що той програм буде розповсюджуватись, головно в Америці, дуже крикливою реклямою. На українських землях він пройшов без відгуку, бо там стадія подібного наступу на боєву роботу українського націоналізму перейшла до історії. Ті, що наступали, самі прийшли до переконання, що іншими способами України не здобудеться, а тільки в кровавому бою з займанцями. Зате в Америці, де люде не знають дійсности боротьби і де все собі може надто по сальоновому уявляють і ворогів і боротьбу з ними, при відповідній реклямі все з придатком ”ясновельможний” могла б ця стаття ”престолонаслідника” викликати відгук серед тих кругів громадянства, що сальоновими балачками та лабораторними програмами думають Україну визволяти. На це й бє якраз ”престолонаслідник” в першу чергу, бє на американський сентимент лабораторного способу будування України. Ось короткий зміст його програму:

”Перед українцями є завдання відбудувати державу. Відповідальну роботу мусить виконати українська молодь. Доля України залежить від того, чи зуміє хтось скупчити сили, що несвідомо, або напівсвідомо працюють нині в Україні, або на еміграції. Це робота духового порядку і вимагає високої духової кваліфікації та конкретного знання. Орґанізаційний бік роботи буде мати тільки тоді вартість, як в основу орґанізації буде положено ясну ціль. Кристалізаційним центром визвольних змагань зможе стати лише гетманська ідея, бо вона годиться з історичною минувшиною та й є тепер найбільш модерним висловом української політичної думки, а не якимсь реакційним анахронізмом. За її чистоту ручать люде, що стоять на чолі гетманського руху. Віра в ідею є передумовою успіху, але віри замало, бо до здійснення ідеї ще треба політичної доктрини. Доктрина усуне механічне збирання сил. Гетманці мусять загострити свою державно-конструктивну думку в напрямі розробки практичних питань з погляду керівної ідеольогії. Це вони мусять зробити у всеукраїнському, а не якомусь місцевому маштабі. Це буде лабораторія політичної думки. Трудність полягати буде не в опанованні, а в закріпленні української держави. Мається в лабораторії, сидячи спокійно, вирішити питання приватної власности та переходу від колгоспів до майоратів, армії і оборони кордонів, релігії, пропаґанди для створення однородного типу українця-державника, взаємини з сусідами, ролі Галичини в визволенні України і вкінці національної економії. Це все в лабораторії. Реальний розмах роботі при умові, що вона буде йти в рамах основної ідеї, дасть сполучення ідейности, активности й запалу молоді зі зрілістю середного та старшого покоління, а не чужі, скомпільовані для української дійсности фрази. ”Тому то наше молоде політичне активне покоління мусить змінити свою деструктивно-атентатську психіку на державно-конструктивну. Се не має нічого спільного з мягкотілістю. Навпаки — се вимагає далеко більше характеру то спокійної витревалости. Ще не пізно! Тому геть з ура-патріотичною чуттєвістю! Геть з безсилим борсанням у смородливому підпіллю! Се тільки використовується провокаторами та ворогами нашої справи”. Головну увагу треба скупчити на загостренні та поглубленні політичного думання в рамах гетманської ідеї і ”в той же час орґанізуймось постійно, обережно, поступово, кождий беручи собі завдання в своїй фаховій ділянці; гартуймось фізично, ”сидячи дисципліновано під обстрілом” до слушного часу. А потім побачимо”. На цьому кінець.

Програма добра, навіть дуже добра, якби на Україні малось будувати абісинське цісарство і довкола України були пустині для нікого непроходимі.

(Продовження слідує,)

Американські Дивогляди.

Поцілунок Юди.

Коли Юда продав Христа, то поцілував його з ”любови”, так і наші американські соціялістичні нліниві оборонці працюючого українського народу. Плаче крокодилячими сльозами над недолею працюючого народу спільник провокатора і польського розвідчика, бо голод і нужда навістили деякі повіти Західної України. Треба, пише він, щоб націоналісти українські помогали тим повітам, бо то є ”визвольна боротьба”. А ми думали, що по соціялістичному, то лише книжка і просвіта може бути ”визвольною боротьбою” а тепер вже повінь, голод і нужда також зачисляються до ”визвольної боротьби”. — от-от соціялістичний провокатор додумається або забудеться і договориться, що польське поневолення, соціялістичне московське поневолення, румунське поневолення і чеське поневолення українського народу потребує визвольної боротьби і на таку боротьбу українські націоналісти витрачують всю свою енерґію і життя своє віддають.

Але чим ви, пане над радикалами, помогаєте? Тим, що вживаєте вислову ”працюючий нарід” і дурите ним легковірних українських робітників. Бо вся ваша робота для ”працюючого народу” кінчиться тим висловом. Як нам відомо, то з **двіста** долярової платні, що її місячно берете від безробітних майнерів, на той голодний нарід не пішло ані цента. А нуко покажіть нам дорогу, нам, українським націоналістам, що майже кожного тижня, а навіть кожного дня даємо на Рідний Край, на голодуючих, на вчених, на невчених і навіть на книжки даємо, хоч твердимо, що книжкою не здобудемо Волі Україні, але кровю і залізом. А нуко соціялістичні лінюхи, брехуни, а нуко, возьміться до помочі Рідному Краєві. Може троха скорше призбираєте на голод чим на робітничий дім. А може й ні, бо робітники не повірять вам, бо ви можете ті гроші замість на голод та обернути на радикальну пропаґанду, або друковання провокаційних брошур проти українських націоналістів.

Оттак то виглядає ота ваша любов до працюючих. В лице цілуєте працюючого і в той сам час продаєте його, як Юда Христа.

Свій свого ”познаша”.

Як тільки оден з филадельфійських ”провідників” глипнув на свою фотографію, що була поміщена в минувшім ”Націоналісті”, так почервонів ще більше як є червоний і каже: то я! Два другі ”лідери” нічого не говорять, тільки очима лупають. Можливо, що наберуться розуму та й не будуть більше смішити себе і добрих людей в Филаделфії. Але кажуть, горбатого і могила не направить.

Пора, филадельфійці, звернути увагу на громадську чесноту і на людську достойність своїх ”провідників”. На чолі громади повинні стояти люди, що вміють в себе дома жити чесно і пристойно.

Іван Богун

American Ukrainian

By Stephen W. Droboty

Just a few weeks remain before THE CONGRESS OF UKRAINIAN NATIONALISTS and THE MANIFESTATION FOR UKRAINE'S INDEPENDENCE. For those in the dark the Congress and Manifestation will be held August 30, 31 and September, 1 and 2. Place: New York City.

The Congress of Ukrainian Nationalists.

The Congress will be representative of all organized Ukrainian nationalists thruout the World. Special envoys of nationalist organizations have been invited from Canada, Brazil, Argentine and the representatives of the revolutionary O.U.N., as well as a representative of Supreme War Staff of the former Ukrainian Army.

One may readily realize, without additional explanation, the significance this Congress bears to all Ukrainians and all organized Ukrainian nationalism Nationalists representing organized Ukrainian nationalism thruout the world will, in three weeks, convene at the Congress and discuss the various problems connected with Ukraine and her independence.

This Congress bears greatest significance for the youth than to any other Ukrainian in America. The youth is already taking over the responsibilities of the elder generation. Among these responsibilities we find, of the most important, aiding the national-revolutionists in Ukraine, aiding them in fulfilling the desire, the dream, the will, the power, of forty five million slaves. Thus, in order to accept these responsibilities, and exert one's energy in the only and true direction, it is necessary that youth consider all questions with regard to the re-establishment of an independent Ukraine nonchalantly, discreetly. This opportunity of learning how to perform this function of discreet decision and action presents itself in the form of The Congress of Ukrainian Nationalists. Youth is to be more concerned with this Congress than anyone else. The Congress has life, plans, toil, destiny It is not merely a yearly gathering of a huge number of people who are interested in the post-convention dance or dinner, or the Empire State in New York It is a convention of people who have a definite, specific purpose in mind with ONE bright ideal.

Manifestation for Ukraine's Independence.

On September 1, in Carnegie Hall, representatives of national, church, benevolent, fraternal, social, organizations and guests will be gathered to manifest their loyalty and sympathy for the Ukrainian people and to firmly express their desire and resolution to see Ukraine a Free, Independent, Sovereign, Strong and Glorious State.

This day will be a national holiday which will live in the memory of every spectator. When you, young American-Ukrainian, will in the near future, sit at the fireplace with your trusty pipe, you will recall and be able to present a word picture to your grandchildren of how you participated in this colorful event.

Beg, Borrow, "Hitch-Hike"... But Come.

If you have within your heart a spark, an ounce of sympathy for a forgotten Race... if your ears are accustomed to hear Ukrainian words, phrases... if your blood boils upon bearing of the Wrong over Right... than certainly you will beg, borrow, even steal (God is tolerant, he will forgive you), or utilize any means or medium devised by the human mind to convey you to the scene of the CONGRESS OF UKRAINIAN NATIONALISTS and THE MANIFESTATION FOR UKRAINE'S INDEPENDENCE.

Youngstown, Ohio.

OVER 2,000 AT UKRANE FETE.
Federation Has Outing; Plane Flies Here from Cleveland.

Merry groups of singers, dancers of all ages doing Ukrainian folk dances, and gay children eating sandwiches and drinking "pop", were scenes which characterized the Ukrainian Federation picnic yesterday at Liberty Grove Park Stop 28, Shaton Line. More than 2,000 persons attended, it was estimated.

Hundreds of persons danced Ukrainian folk dances to the music of Stanley Decovich and his Ukrainian Bandurist Orchestra, during the afternoon and evening.

Speakers were Rev. John Zabava, pastor of Ukrainian Holy Trinity Church; Myron Williams, president of city council and Ferd Flood.

Katherine Peterson, aged 18, won a ride on the visiting Ukrainian airplane, "Nationalist" by winning the popularity contest.

"Sitch" performers of group O D W U. No. 8 of Cleveland entertained with drills. The group consisted of 40 members.

Steve Herman, Cleveland, entertained with dance solos.

The plane "Nationalist", christened in Cleveland, Sunday, July 7, flew many of the picnickers over the picnic grounds.

Many out-of-town Ukrainians attended from Akron, Canton, Cleveland, Ambridge, Pa. and New York City.

The committee was headed by John Pawlowsky, president of the federation.

(Youngstown Vindicator, Monday, July 22, 1935.)

CLEVELAND, OHIO.
Ukrainian Red Cross of ODWU.

The Ukrainian Red Cross, which is under the auspices of Young Ukrainian Nationalists No. 8 of Cleveland, Ohio, has been quite active during the four months that it has been organized.

Lectures and demonstrations on "first aid and personal care" are conducted twice every month by Mary Maslenko. Miss Maslenko, who is a registered nurse in one of Clevelands outstanding hospitals, has been very kind to offer her services without charge.

The girls have taken a great interest in their work and have shown splendid cooperation. When they were asked to collect for the "Famine in Ukraine" they were all ready to do their share, although they had only a few days in which to make preparations.

On the Ukrainian Holiday, Zeleni Sviata, they stood after mass at SS. Peter & Paul's Ukrainian Greek-Catholic Church, and the following Sunday at Holy Ghost Russian Greek Catholic Church. Nor was their work in vain, for they collected $34.63.

Much gratitude is due Father Merenkiv, pastor of SS. Peter & Paul's Church and Father Hanulya, pastor of Holy Guost Church, who helped to make this collection possible.

"To Help others" is the aim of every Red Cross and the girls, keeping this in mind, hope to do even more in the future.

Ann Trusz
Secretary.

Young Ukrainian Nationalists!

What? No criticism of this page from you? Strange as it seems, up to the present time none of you offered any suggestions how to improve this page. Even if it will hurt us, you can always help us by constructive criticism.

THE ALIEN BAITERS.

Representative Martin Dies, whose alien-baiting campaign hasn't been doing so well recently, has managed to get himself again in the newspapers by raising the cry of "racial and religious bigotry". This is a stock maneuver of the bigoted, of whom the 100-per-cent native variety represented by Mr. Dies must be numbered among the less lovely specimens. A year ago the Texas statesman was saving the nation and preserving American ideals as a leader of the silver fanatics. Now he has gone in for patrioteering in a big way with his remarkable scheme to end the depression by the summary ejection of all aliens and the appropriation of their jobs for the citizenry. It makes a disheartening exhibition, not just because it is a Congressman talking nonsense — plenty of them do that — but because the narrow bigoted, Fascistical ignorance upon which it is based is actually paraded in the name of Americanism.

Mr. Dies himself is easily disposed of. His statistics are bare-brained, and the quality of his logic is indicated by his argument that because the 14 millions foreign-born now in the country exceed the numbers on the relief rolls we would have no relief problem if only we had excluded all immigrants during the last generation. It is not difficult to detect the flaw in that reasoning; it ought not to be diffisult to understand that a man productively at work here is adding just as much to the common wealth whether he was born in Italy or Indianapolis, and that shipping five (or ten or fifteen) million people out of the country is no help in the problem of restarting an economic machine which can support and can make use of vastly more people than are now. Even the aliens on relief are valuable as a market for the rest of the economy, and if they were eliminated en masse from the rolls (except by re-employment) they would be missed.

The economics of this assault on the alien are as crazy as they are cruel. And they are nothing if the are not un-American. They represent a frightened flight into the suppressions, the restrictions, the embittered nationalistic narrowness and parochialisms which are the curse of Europe. If this country requires salvation at all, it certainly does not have to borrow the method from the Goebbelses and Hitlers, the dictators and bureaucrats of abroad. And if we are to try any kind of mass deportation a good place to begin would be with those undesirable native saviors of American institutions who cannot remember that America was founded and grew great in the ideals of courage, freedom, tolerance and a certain amount of horse sense".

("New York Herald Tribune", July 11. 1935.) F.L.I.S.

OUR O.D.W.U. SPIRIT.

Calling ODWU members! Branch 65 reporting from Elizabeth N. J. Card party didn't bring expected laurels, but we are still going strong. At the party given on July 10. 1935, Walter Bukata, was Master of Ceremonies. The program consisted of Ukrainian dances, singing, musical selections and card playing.

Discouraged as we were we did not lose spirit, which is a reminder to all ODWU members. Has your spirit been dampened by slight reverse or are you still carrying on for our cause?

Don't give up for I am sure if we keep trying our work will merit its reward.

Mary Fedirko
Branch 65. Elizabeth, N. J.

Ukraine in Foreign Press

By Basil A. Stephens

(New York Correspondence)

The arena of World Politics placing the spotlight more closer to Ukrainian question than it ever d[a] to previously. It is being realized the Ukrainian plight is a concern of of the nations of the world and result will bear a great significance on Eastern European politics and politics of entire Europe. The G Powers of the World know that an dependent Ukrainian State will not alter the map of Europe but that it cause the downfall of Commun cause the rebirth of a new sphere influence in Eastern Europe, and oblige the Foreign Offices of all of European governments to adopt tactics.

Among the more recent propagat of the significance of the Ukrain question we find Sir Warden Chil and his articles in The National (L don).

In the May issue of The National find a clear and intelligent discussion the Ukrainian problem and its relati ship to European politics and pe Surveying the June issue of the C respondence section of The Natio one would certainly notice a Letter The Editor signed "Pravda". "Pravd compliments the author (Chilcott) his understanding of the Plight of Ukrainian people.

"Pravda" adds to the author's comm certain necessary and inmportant f concerning Ukraine. He asserts, pri rily, that it is not generally reali that the Russians are an off-shoot the Ukrainians, and not the Ukrain of the Russians.

"Nor is it commoly understood the Russians are a Eurasian people mixture of Slavs with Mongol-Fin while the Ukrainians are Europ Slavs with Western culture, and W ern mentality", explains "Pravda".

In addition "Pravda" very brie outlines Russian and Polish politics, ambitions. He asserts that in the sev teenth century the Ukraine was an dependent nation and was as known thruout the world as are E land France or any other lead country today. Ukraine, it is furt stated, was among the first to establ a representative form of governme But, besause Ukraine was rich in sources, strategically located on map of Europe, and because the ne door neighbors were stronger and am tious this land became a melting pot Eastern Europe.

In addition the age-long ambitions Moscovite rulers to create a "Russ Byzantium", composed of the Black region, and even Constantinople, w contributing factors toward the dow fall of the independent Ukrai nation.

With hope and vision "Pravda" co cludes, "But of this we can be certa that so long as they remain a subj people, the Ukrainians will struggle sperately for their freedom and avail themselves of every opportu that presents itself to embarrass a injure their oppressors. Ukrainian affection contributed no small meas to Russian defeat in the War, would again have similar consequen were the Bolsheviks to be so foolish to become involved in a major confli

КОРЕСПОНДЕНТАМ М.У.Н.

"Дід гіт ґет ю"? Чи може спочиваєте на лаврах того, що вас назначено кореспондентами "Націоналіста". Навіть знавець мови і граматики мовчить. Відвивайтесь, бо ей-Богу не знаю чи писати Нью Йорк чи просто Ню-Йорк?

Десь там на "вестах" оден "вері промісінґ" кореспондент МУН мав нам присилати матеріялу-а-матеріялу для розбудови організації молодих, але дотепер ми навіть звичайного сіна не дістаємо, щоб годувати тих, що вже є при нас. Як же буде? Вам певно лише тоді добре бути чимсь, як плещуть. Казав нам оден з таких "робітників", що він лише на ґалю, а вони всі плещуть... І доки був на ґалі, то заклинав на чім світ стоїть, навіть давав мізильний палець врізати (шкода, що ніхто не врізав) за ідею, але як вийшов з ґалі то забув для якої організації він готов був палець врізати. Чи з вами така сама історія, мої любі, тут роджені, американські і модерні кореспонненти?

"Націоналіст"

CLEVELAND, OHIO.

The Cleveland O.D.W.U. and Y.U.N will long remember the presence of the Youngstownites at their picnic of July 7. They certainly appreciated the way their guests wholeheartedly turned out; coming in a chartered bus, with banners and songs proclaiming their arrival.

But even longer will the Clevelanders remember their trip to Youngstown on July 21. Not only because they all had a wonderful time (what with renewing old aquaintances, making new ones, and partaking of the appetizing feast spread for them) but because their plane THE NATIONALIST, came to Youngstown also.

The landing place proving safe for landing and taking-off purposes, many Cleveland and Youngstown people experienced the thrill of an airplane ride for the first time.

The airplane rides being over, the plane took off for Cleveland while every one enjoyed himself further by dancing until late in the evening.

Let's hope that soon we may be able to enjoy each other's company again.

Incidentally, Mike Zaderecky, the new Cleveland administrator of our newspaper THE NATIONALIST, thinks that a picnic is an ideal place for selling the NATIONALIST. He sold every one he had on hand.

Mary Lew, reporter
M'chael Zaderecky, "Nationalist" adm.

ЗА ДОВБУШОМ.

Андрійкові, другові юних літ.

В ряді численної родини Василя Букатчука Андрійко був на тому місці, де ще не рахували його до "старших", але й вже до "малих" ні. До старших тому, бо він ходив ще на село на роботу, а знов уважали його досить "великим", щоб господарства доглядав. Його обов'язком було наглядати, щоб хто в хату не вліз та не закрав що, уважати на малих (трьох найменших з ряду), щоб не наробили пакости собі й хаті, все нагодувати, напоїти. Але Андрійко не любив такої "дівочої роботи." Для нього рай: побігти на толоку між хлопці, погратися, поборотися... А вже як прийде Демко Федорів, то й ланцами не втримати Андрійка коло хати. Він мусить побігти з ним у ліс, бодай разок стрілити з пістолі. Лиш він та Демко знають де можна ще найти кулі і порох.

Саме у той час дома щось ставалося: або ворона курятко вхопить, або мале впаде та натовче собі ґудза...

І так зробився з Андрійка непоправний "лобур", "щибайловка". На ньому скроплювалося усяке лихо, хоч й не він... його завинив.

Засудять Василя на кару, як побережник або лісничий запишуть, що в камеральному лісі дрова збирали, а вина паде на Андрійка; чому він не стерігся, чому не втік як другі?... А так через нього... Прийде еґзикутор за податки фантувати, то й Андрійкові дістанеться якийсь штовханець. Вхопить ворона куря, впаде дитина загубить курка яйце, розіб'ється миска... за все діставалося Андрійкові. Діставалося й другим, але ці вміли відговоритися, відгризтися.

Лиш у неділю і свято гладила Андрійка тяжка, мозолиста рука деді, а неня, даючи білу сорочку, цілувала його в голову.

— Синку, Андрійку, не роби дедеві прикрости, не бігай пустувати. — говорила. — Видиш, єк дедя і ми всі тежко ґаруємо, що світа Божого не видимо. Дедя люблят тебе, але й вибити мусят, коли ти пустий.

— Мой, видиш, єк нас лихо бє, говорив Василь. — Я тебе б'ю, бо хочу, абис не був пустим лобуром, — абис працювати вмів. Саранов обсіла нас голодеччя погана й жидва, з торбами хочут нас пустити... Ми мусимо тверді бути, як ці мізилі наші!...

Широкі, порепані долоні і тверді мозолі, налиті болем гуцульської душі, гладили Андрійкову голову, лице. Під цими рідкими пестощами деді ставало Андрійкові так легко, так любо. Всі болі й жалі до деді, що таїлися десь глибоко на дні душі, таяли тепер під батьківськими долонями, як сніг під сонцем. З потрісканих долонь, із твердих мозолів повними пригорщами переливалася в Андрійкові груди ціла душа деді.

* : *

Село Кобаки — головний перестанок гуцулів, що сходять із верхів на доли на міньбу. Звідсі розвозять, або й терьхом розносять свою всячину по околишних селах: до Рожнова, Новоселиці, Рибна, Попельник, або їздять далі аж до Заболотова і Снятина.

За літо напрятують гуцули гуслянки, нагледжують будзів, збивають бриндзю, масло, роблять бербеніці, ґилетки, цебри, кошелі, плетені ліжники і рукавиці, ложки, денцівки, сопілки та всяку домашню орудь. Все це звозять зимою на доли та міняють за хліб: кукурудзи, жито, пшеницю, а найрадше за "тітін" і питльовану муку на паску.

Іван Бельмеґа, богач на всі Голови, був у Василя Букатчука сталим гостем. Не велика стодола, хата, були завалені бербеницями з гуслянкою і бриндзою, раквами й гарцями з маслом. Сюди приходили люди, що хотіли заміняти собі гладунчик-два гуцульського молока або вурди, бо на смачну бриндзю або масло не всі статкували.

На вечер варила Василиха великі, як копиці, дві або й три кулеші, а Іван Бельмеґа клав на стіл ракву найкращого масла, миску найсмачнійшої бриндаі та гарнець найгустійшої гуслянки. По вечері лущили зерна на обмін, або з вдячности за вигоду і нічліг помагали Василеві майструвати, або направляли щонебудь.

— — — — —

Але ще щось привозять гуцули, що Андрійкові найлюбіше, що не проміняв би за всі скарби світа. Гуцули звозять повні бесаги оповідань з полонин, казок про розбійників, опришків, та про самого Довбуша і його печери.

Хоч Андрійка ганяють спати, бо він до школи ходить, до третьої кляси, але він слухає нераз і до впівночі, доки не зломить йо сон. Найбільше любить він слу ти про Довбуша, а й Бельме видно, найрадше розказує нього. Нераз перестане він ба а говорить таки правду з само дна душі, з цілого правдивого цульського серця:

— Ей, Василку, колис інакше нас було. Єк ще Олекса жив, всі боєлиси нас, гей вогню. П шиві жиди в Кутах, ци в Кос самі отворювали нам двері та вали найліпшої горівки навіть дарь. Тогди на Верховині й як панского не було... А тепер, силку пишний, жібраками нас робили, нашу кучереву Верхов з лісів обдерли, гей дівку на руґу. Іцко, що перше за грей цибулі купував, тепер мури п кладав, а нас за плечі витру коли видит, що в нас грошей ма. Єк цигани теґаємоси з бе ницями молока, щоби жменю ча дістати, або муки бодай паску. Мусимо отак волочит Василку, бо на пси хотє нас ти, з торбами пустити!.. Поси шкіру з нас здирают. Ой, я к тобі, Василку, колис душу з так дертиме!..

Всім важко підносилися гру

(Продовження слідує